

родъ-тъ, и казуваше, Неповиненъ съмъ азъ отъ кръвъ-тъ на тогозъ праведника; вы да видите. Ст. 24.

П. Възможно ли бѣ съ това да ся избави отъ отговорность-тъ си за осъжденіе-то Иисусово?

О. Не бѣ; защото като управителъ и съдникъ той бѣше длъженъ да рѣши споредъ правдъ-тъ, какво и да е слѣдствие-то. Но той отъ страхъ склони да даде едно рѣшеніе което съвѣсть-та му свидѣтелствувахе че бѣ неправедно. Но Божіе-то провидѣніе оставяше да бѣде всичко това, за да е едно свидѣтельство неопровергательно за незлобіе-то Иисусово.

П. Що отговорихъ людіе-ти?

О. И отговори всичкиъ народъ и рече, Негова-та кръвъ на насъ да бѣде и на чада-та наши. Ст. 25.

П. Дойде ли тази клѣтва на Іудейскій-тъ народъ?

О. Дойде съсъ страшенъ способъ, въ разореніе-то на градъ-тъ имъ, въ смърть-тъ на повече отъ единъ милионъ Іудей, въ разпърснуданіе-то на останжлы-ты по всички-тъ земіи и въ гоненія-та и страданія-та имъ отъ онзи день до днесъ.

П. Какво рѣшеніе даде Пилать?

О. Тогази имъ пусиъ Варавъ; а Иисуса би, и прѣдаде го на распятіе. Ст. 26.

П. Какъ ся вижда това рѣшеніе въ видъ-тъ на всички тѣзи обстоятелства?

О. Най чудно и извънредно; противъ правдъ-тъ, противъ свое-то си знаніе и повторено исповѣданіе че Иисусъ бѣ праведенъ, противъ свой-тъ си съвѣсть, Пилать го прѣдаде на най бесчестнъ-тъ смъртъ на кръсть-тъ. И тѣй исторія-та на тойзи извънреденъ съдъ остава за вѣчно свидѣтельство че Иисусъ умрѣ не за нѣкой свой грѣхъ, но само за насъ.